

Autor: Dave Foreman

Největším problémem Země dnes – v porovnání s nímž blednou všechny ostatní – je hromadné vymírání živočišných a rostlinných druhů v 65 milionů let nepoznaném rozsahu a z naprosto bezprecedentních důvodů. Tento hrozivý pokles druhové různorodosti se odehrává od mořských hlubin až nejvyšší horské vrcholky. Způsobuje jej jediný druh – my lidé – a náš dech beroucí populační růst. Za poslední dvě tisíciletí se náš počet zvýšil takřka třicetkrát, z pouhých 250 milionů na dnešních více než 7 miliard.

Tento skok v číslech zraňuje Zemi sedmero smrtelnými způsoby. Zaprvé: Přímé zabíjení – od nadměrného rybaření po masakrování slonů kvůli slonovině. Zadruhé: Ničení přírodních lokalit – mizení původních divokých ekosystémů. Zatřetí: Fragmentace přírodních lokalit – oddělování divočiny cestami a dalšími bariérami. Začtvrté: Rušení ekologických a evolučních přirozených procesů – požáry, povodně či kořistnictví. Zapáté: Šíření nepůvodního – nemocí, rostlin a živočichů, ničících původní druhy. Zašesté: Biocidní látky – od pesticidů po antibiotika. Zasedmé: Klimatický chaos – poháněný skleníkovými plyny, znečištěním z naší závislosti na fosilních palivech.

Víc lidí – bohatých či chudých, z Prvního či Třetího světa – každou z těchto ran dále prohlubuje. Díky našemu nákladnému životnímu stylu a neochotě z něj slevit se však každý z nás Američanů podílí na všech sedmi smrtelných ránách disproporčně. Proto ochránci životního prostředí dlouhodobě volají po stabilizaci americké populace. Svět si jednoduše nemůže dovolit více Američanů.

Asi před 40 let snížili Američané svou natalitu z vrcholku poválečného baby boomu asi k úrovni prostého nahrazení populace – pod dvě děti na ženu. Tehdy demografové předpovídali, že by americká populace mohla kulminovat na 250 milionech lidí. Díky imigračnímu zákonu z roku 1965, který zčtyřnásobil legální imigraci a zajistil pokračování růstu, se tak však nestalo. Během 40 let ode Dne Země vystřelil náš počet nad 300 milionů, z největší části kvůli neprozřetelné imigrační politice.

S vědomím nebezpečí, jaké pro divočinu a lidské blaho představuje rostoucí americká populace, zaujaly skupiny na ochranu přírody jako **Sierra Club** etická a promyšlená stanoviska

*Dave Foreman*

směřující ke stabilizaci populace. Mimo propagace menšího počtu dětí také tlačily na Kongres, aby snížil imigraci do bodu nulového růstu.

V roce 1989 Sierra Club vyhlásil: „Imigrace do Spojených států by neměla být vyšší než stav umožňující dosažení stabilizace americké populace.“ Asi v téže době také napsala **The Wilderness Society**: „Abychom dostali populaci na ekologicky udržitelnou úroveň, musí dojít ke snížení jak porodnosti, tak imigrace.“ Tyto postoje v žádném případě nebyly formovány nativismem nebo odporem k imigrantům, ale odpovědností USA snížit svůj dopad na ekosystémy.

Před několika desetiletími naneštěstí tyto skupiny ztratily odvahu postavit se za divokou přírodu. Dnes organizace jako Sierra Club či Greenpeace velebí nedávno schválenou senátní imigrační „reformu“. Nadšeně vítají příliv lidí bez myšlenky na ty, kteří už jsou tu a marně hledají práci nebo onen hojnost divokých druhů, které potřebují naši ochranu více než kdykoliv předtím.

Kolik lidí navíc přijde díky senátnímu imigračnímu zákonu? Podle Centra pro imigrační studie (**Center for Immigration Studies, CIS**) mezi 30-45 miliony přírůstkem k 400 milionům, které statistici předpovídají pro USA do poloviny století. Podle předpovědí **The Pew Hispanic Center** bude podíl imigrantů a jejich v zemi narozených potomků na tomto růstu dosahovat 82%. Pokud by byla imigrace omezena výší emigrace (předchozí stanovisko Sierra Clubu), projekce pro rok 2050 by byla 327 milionů. Senátní zákon však zdvojnásobuje současnou imigraci a posouvá odhad počtu obyvatel pro rok 2050 na 445 milionů s perspektivou 600-700milionů do konce století.

Není divů, že levicoví ani pravicoví příznivci imigrace nikdy nemluví o číslech. Čísla totiž vykreslují skutečnou noční můru.

Co tato čísla znamenají? O kolik tun víc skleníkových plynů? Kolik dalších akrů vyrvaných divočině novými domy, dálnicemi, nákupními středisky, uhelnými doly, holosečemi a plošinami na těžbu plynu a ropy? O kolik víc energie se spotřebuje? O kolik víc vody a kolik nových přehrad a hlubinných vrtů bude třeba zřídit? Kolik dalších stvoření odsoudíme k smrti, abychom udělali místo pro další lidi? Dovolíme lidské botě zadupat naději obsaženou v srdci Zákona o divočině (**Wilderness Act**) a Zákona o ohrožených druzích (**Endangered Species Act**)?

Nezmínit tyto perspektivy v diskusích o imigraci je nezodpovědné. Proč nikdo nepožaduje zprávu o posouzení vlivu imigrační politiky na životní prostředí? (**Environmental Impact Statement, EIS**; česky **Posuzování vlivů na životní prostředí** /proces EIA/, pozn. DP) Já tak tímto činím. Důkladná zpráva EIS o ekologických dopadech imigrace do USA může být nejdůležitější zprávou, která kdy byla vytvořena. Jedná se o jeden ze způsobů, jak dosáhnout rozsáhlé veřejné debaty o opomíjených následcích rychle narůstající populace.

Environmentalističtí fanoušci senátního imigračního zákona mluví jen o údajném vylepšení sociální situace v Americe nelegálně pobývajících osob. Dopady populačního růstu přehlížejí a

zamlčují ekologickou katastrofu spojenou s rozšířením hraničních zdí. Vyčerpávající zpráva EIS by mohla tyto problémy dostat do popředí.

Mělo by to být dostatečně jasné: Žádný duševně zdravý člověk si nemůže pod pokrokem představovat zdvojnásobení počtu lidí během období jen o málo kratším než lidský život.

Dave Foreman je spoluzakladatelem **Earth First!**, zakladatelem **Rewilding Institute**, autorem knihy *Rewilding North America* a členem skupiny pro stabilizaci populačního růstu **Apply the Brakes**.